

[Holmberg.]

gevel var der jo en vis utryghed. Så fik vi loven af 1950, og — som jeg nævnte før — den nuværende højtærede minister og jeg har siddet sammen i landsnævnet i mange år. Jeg er egentlig sikker på, at vi kan blive enige om, at bestemmelserne stort set i alle tilfælde er blevet administreret fornuftigt, og vi har selvfølgelig aldrig skævet til, om det var DSB, eller det var de private, der søgte ind. Men her gælder jo også, at udviklingen kan tage fart. Ministeren var selv inde på, at kommunesammenlægninger kan blive mere og mere almindelige. Og vi har anført i vor skriftlige fremsættelse, at tvangsafståelse eller en form for tvangsafståelse af rutebilrute kan opstå igen.

Mon det ikke lige var rimeligt over for det høje ting kort at gøre opmærksom på, hvordan det i øjeblikket administreres? Hvis en rute går i ét trafikudvalgsområde, er det trafikudvalget, der bestemmer; hvis ruten går igennem 2 trafikudvalgsområder og der er enighed, er det heller ingen landsnævns sag; men hvis der er uenighed mellem de to trafikudvalgsområder, er det altid en landsnævns sag, og det er i øvrigt altid en landsnævns sag, når den går igennem 3 trafikudvalgsområder. Det er bare sådan groft skitseret. At kommunalbestyrelser og landsforeninger også skal spørges, er naturligvis med i loven.

Men sidste år fik vi en ændring af loven, og den gjaldt kun det storkøbenhavnske område. Mens dette tidligere var 3 trafikudvalgsområder — og altså landsnævns sager — så blev det nu ét område, og sager var aldrig landsnævns sager. Jeg finder denne ændring fornuftig, og vi har da også stemt for loven. Det er slet ikke unaturligt, at en så omfattende kørsel overgår, vi kan godt sige til ét selskab, som skal sørge for trafikken. Men det er efter forslagsstillernes opfattelse ikke rimeligt, at de, der tidligere har sørget for trafikken, enten det er et statsligt eller et privat foretagende, skal komme til at lide tab. Så kan der måske spørges, om de vil komme til det. Det er ingenlunde sikkert, at de vil komme til det, men vi har altså ingen bestemmelser herom, og der er ingen retningslinjer, og vi foreslår naturligvis ingen ændring i § 5, stk. 3, hvor der bl. a. står, at hvis en indehaver af en sådan tilladelse, altså en kon-

cession, overtræder de for tilladelsen fastsatte bestemmelser, kan koncessionen indtages. Det skal selvfølgelig blive stående.

Der er nu altså for Københavns amtsråds kreds samt Københavns og Frederiksberg kommuner nedsat et udvalg på 7 medlemmer, og vi håber naturligvis på, at de helt upartisk vil se på ansøgningerne; men noget betænkeligt kan det godt være, når de, der er repræsentanter for kommunerne, selv søger ind. Jeg vil ikke uden videre drage sammenligninger, men der er en vis lighed med 30erne, da DSB selv kunne søge og trafikministeren havde afgørelsen.

Vi håber altså, at det kan blive administreret fornuftigt; men alligevel så vil jeg gøre opmærksom på, at det kan godt være ret betænkeligt, hvad der her foregår. Her er jeg egentlig ganske enig med hr. Arne Larsen, som ved tredje behandling af loven citerede Landsforeningen Danmarks Bilruters henvendelse. Landsforeningen præciserede nemlig, at der skulle tages behørigt hensyn til de private koncessionshavere, såfremt trafikudvalget i det nye storkøbenhavnske område foretager ændringer i de bestående private koncessionsforhold, så de ikke kommer til at lide skade. Så tilføjer hr. Arne Larsen for egen regning — men han talte også på udvalgets vegne — at man — altså udvalget — var helt enig om, at der skulle tages behørigt hensyn til disse forhold, og at såvel trafikudvalget som ministeriet ville være opmærksom på disse problemer.

Lad mig endnu en gang gentage, at jeg er ganske enig med hr. Arne Larsen, og trafikministeren og jeg så jo i landsnævnet på problemet på samme måde, så der er egentlig ganske overensstemmelse.

Så talte ministeren om de besværligheder, der kunne være med administrationen m. v. Det tror jeg da gerne. Men man må ikke ignorere, at der er et problem i den nyere tid med kommunesammenlægningerne, det håber jeg da vi kan blive enige om at der er. Om vi så har fundet frem til det helt rigtige med lovforslaget her, kan vi drøfte. Nu nævnte ministeren, at vi kunne tage sagen op i trafikkommissionen, hvor jeg selv har den ære at sidde, men vi ved godt, at det bliver en mindre ting i den større sammenhæng. Derfor synes jeg alligevel,